

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Arbejderklassen og EF

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

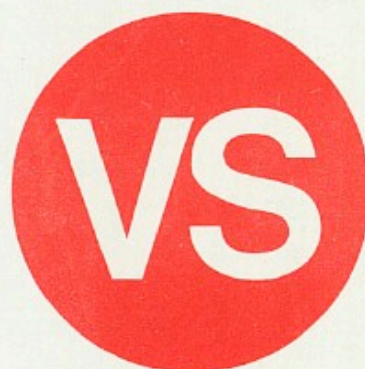
Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Arbejderklassen

og

EF

Indholdsfortegnelse:

1. VENSTRESOCIALISTERNES MÅL	side 2
2. HVAD ER EF?	side 3
a) EF - en markedsdannelse, s.3	
b) Kapitalismens krise, s.3	
c) EF - et overnationalt statsapparat, s.4	
d) "Europa må tale med én stemme", s.5	
e) Hvad betyder harmonisering, s.5	
3. EF og KLASSEKAMPEN	side 7
4. KAN OPBYGNINGEN AF EF FORHINDRES	side 8
5. EF OG DEN DANSKE ARBEJDERKLASSE	side 9
a) Tilslutning til EF styrker dansk kapital, s.9	
b) Arbejderklassen og staten, s.9	
c) Arbejderklassen og den nationale selvbestemmelse, s.10	
d) Danmark uden for EF, s.11	
6. KAMPEN MOD TILSLUTNING TIL EF	side 11
a) Et nej er ikke nok, s.11	
b) Socialistisk kamp mod EF, s.12	
7. VS OG KAMPEN MOD EF	side 14
8. SAMMENFATNING	side 15

Udgivet af VENSTRESOCIALISTERNE, Vesterbrogade 41,4.s., 1620 V

VENSTRESOCIALISTERNES MÅL

Venstresocialisternes mål er den internationale arbejderklassens frigørelse fra det kapitalistiske klassesamfunds udbytning og undertrykkelse.

For at nå dette mål må arbejderklassen og andre udbyttede befolkningsgrupper organisere sig med henblik på et opgør med det borgerlige statsapparat. Under den socialistiske revolution må kapitalens klasseherredømme erstattes med arbejderklassens magt. Og magtovertagelsen vil indlede en proces henimod det klasse- og statsløse kommunistiske samfund - et samfund, hvor individerne kollektivt leder produktion og fordeling.

Skal kampen for kapitalismens afskaffelse lykkes må der udvikles organisationsformer med basis i arbejderklassen. Det drejer sig om strejkekomiteer, der på længere sigt kan udvikles til arbejderråd. Og det drejer sig frem for alt om at opbygge et revolutionært parti, som arbejderklassen kan anvende til at lede og koordinere sin kamp mod kapitalismen. Venstresocialisterne deltager i arbejderklassens kampe for at bidrage til at disse organisationsformer udvikles.

VS ser derfor kampen mod EF som en integreret del af sin kamp for det langsigtede mål. VS bekæmper derfor EF ud fra et revolutionært socialistisk grundlag, som bygger på arbejderklassens interesser, og med den socialistiske revolution og opbygningen af det klasseløse samfund som eneste virkelige ophævelse af kapitalismens udbytning og undertrykkelse. (jfr. VS's programskrift).

Der hersker i dag en del forvirring på venstrefløjen om hvad EF vil betyde for den europæiske og den danske arbejderklasse. Denne pjece vil derfor først og fremmest handle om dette. Med hensyn til den europæiske kapitals monopolisering og den økonomiske baggrund for EF samt dets institutionelle opbygning foreligger der allerede udmærkede analyser, som der kan henvises til . Men det er kun ud fra en revolutionær politisk forståelse, at man kan vurdere EF's betydning for arbejderklassens aktuelle og langsigtede kamp for socialismen. Dette er denne pjeces hovedemne.

HVAD ER EF

ef — en markedsdannelse

EF er et forsøg på at tilpasse de politiske organer til kapitalismens økonomiske udvikling. Kapitalismen skaber kapitalkoncentration.

Erhvervslivet domineres i stigende grad af kæmpekonger, der opererer på internationalt plan med filialer i mange lande. Derfor er monokapitalen interesseret i at få nedbrudt landegrænserne i Vesteuropa så der kan skabes ét stort marked med fri bevægelse for arbejdskraft, tjenesteydelser, varer og kapital.

kapitalismens krise

Kapitalismen er nu på vej ind i en økonomisk og social krise. Industriproduktionen stagnerer, arbejdsløsheden stiger, inflationen fortsætter, valutakriserne bliver hyppigere osv. Til belysning af stagnationen kan det nævnes, at den økonomiske vækstrate for USA er faldet fra 4,7% for perioden 1963-69 til 3,0% i 1971. For Englands vedkommende faldt væksten fra 2,7% (1963-69) til 1,1% i 1971, i samme periode faldt den i Vesttyskland fra 5,0% til 3,0%, i Italien fra 5,1% til 1,0%, i Japan fra 11,2% til 5,6%. - Samtidig stiger arbejdsløsheden. I USA er den nået op på 6,0%, i EF er der nu 2,4 millioner arbejdsløse og i England er millionen passeret - det største arbejdsløshedstal siden krigen. Dette er de officielle tal. De faktiske tal er meget større, måske det dobbelte. F. eks. dukker der arbejdsløshed svarende til yderligere en million arbejdsløse op i USA, blot medregner arbejdere på tvungen deltid.

Krisen rammer naturligvis også kapitalisternes profitter. Kapitalisterne har i de senere år forsøgt at kompensere for den faldende profitrate (indtjeningssevne). Det sker på to måder. Dels ved at skrue arbejdstemtoet op og derved skærpe udbytningen, og dels ved at lade staten beslaglægge en voksende del af arbejdernes løn via skatterne - for derefter at lede pengene tilbage til kapitalisterne i form af forbedrede afskrivningsregler og andre former for inddirekte tilskud.

Arbejdernes svar på denne udvikling har overalt været strejker. Der var massestrejken i Frankrig i maj 68. Der var Kirunastrejken i 1969/70. Her hjemme oplevede vi den store strejkebølge i januar og februar 1970, som kulminerede omkring d. 2. februar, da over 40.000 mand landet over strejkede "ulovligt". Senere kom de mange slagteristrejker. Og i den seneste tid har vi oplevet strejken på Ålborg Værft.

ef — et overnationalt statsapparat

EF er mere end et marked. I en situation, hvor klassekampen skærpes i de kapitalistiske lande, forsøger kapitalen nu at styrke sin stilling over for arbejderklassen. Derfor opbygger den vesteuropæiske monopolkapital nu i EF et overnationalt statsapparat. Det overnationale statsapparat består af udøvende organer som ministerråd og kommission, en administration (sekretariatet), en domstol og på længere sigt uden tvivl også af et integreret politi- og militærapparat.

Med dette nye overnationale statsapparat vil monopolkapitalen opnå to ting. For det første skal de politiske organer anvendes til at samordne monopolkapitalens interesser, således at modsætninger mellem de enkelte landes kapitaller ikke svækker den samlede monopolkapital overfor arbejderne. For det andet skal det overnationale statsapparat omfatte et undertrykkelsesapparat (militær og politi) som i givet fald kan sættes ind mod arbejderne og de revolutionære kræfter.

"europa skal tale med én stemme"

På baggrund af den voksende modstand mod EF er det forståeligt, at de danske EF-tilhængere forsøger at ignorere de politiske aspekter og fremstiller EF som et i hovedsagen økonomisk foretagende. De er imidlertid blevet eftertrykkeligt korrigeret af ledende politikere i EF. Vi behøver ikke citere ret meget for at vise, at det forholder sig sådan.

Allerede i 1961 fremhævedes i Bonn-deklarationen ønsket om at "komme frem til en fælles politisk opfattelse for at befordre Europas politiske forening og dermed styrke Atlantpagten (NATO)". Og den 6. februar sagde den tyske forbundskansler Willy Brandt i det vesttyske TV, da han blev stillet over for spørgsmålet, om der i 1980'erne ville findes EF-soldater: "Jeg går ud fra, at et Vesteuropa, som finder sammen ikke blot på det økonomiske, men også på det politiske område, må påtage sig et større og endda et afgørende større forsvarspolitisk ansvar. Dette betyder ikke en fravigelse af den atlantiske alliancetanke, men inden for den atlantiske alliance må Europa sikkert gøre afgørende mere i fællesskab for sin sikkerhed." Brandts udtalelser blev imødegået eller bagatelliseret af danske politikere. Den 8. februar blev han stillet over for spørgsmålet hvorvidt "de fremtidige partnere Danmark og Norge under ingen omstændigheder er rede til at diskutere forsvarsspørgsmål indenfor EF?", hvortil Brandt svarede: "Jeg anser denne formodning for overdreven på trods af udtalelser fremsat af ledende politikere i begge de to stater. Begge de to regeringer er nemlig, som de øvrige tilhængere af, at man udover de vigtigste økonomiske spørgsmål, som ordnes i EF, tillige taler om udenrigspolitik på regeringsplan. Nu er der for det første ingen idiotsikker grænse mellem økonomi og politik, og da slet ikke mellem politik og forsvar. Det vil sige, at man ikke kan tale om udenrigspolitiske spørgsmål og forsøge at harmonisere synspunkterne på disse områder uden også at drage forsvarspolitiske aspekter ind i diskussionen."

Der er altså ingen tvivl. Hvad de danske EF-tilhængere næsten over en bank forsøger at skjule, dét siger man helt åbent inden for EF: EF skal være en politisk union, hvor økonomi, politik og militær "harmoniseres".

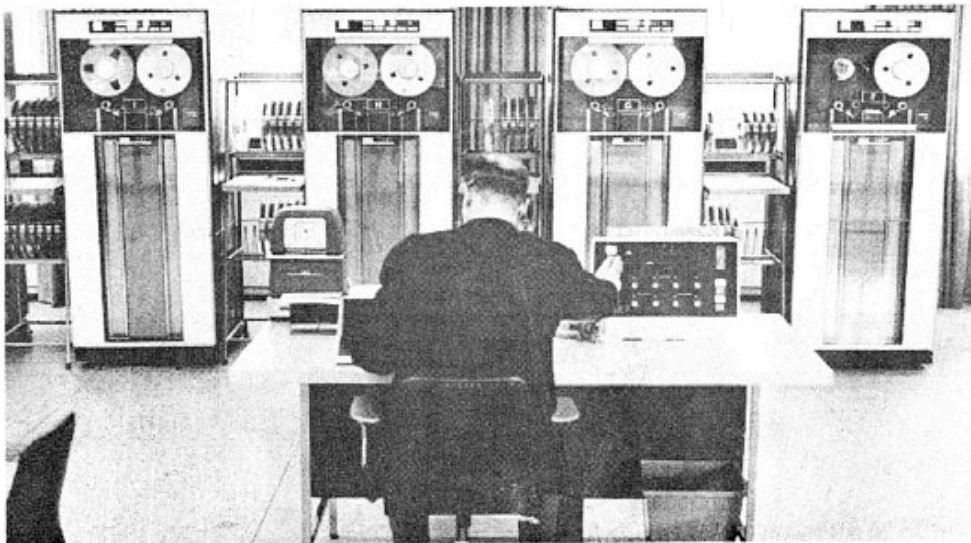
hvad betyder "harmonisering" ?

Nøgleordet i EF er "harmonisering". Meningen er, at kapitalen skal have samme vilkår overalt i EF. Derved vil man undgå, hvad der benævnes "konkurrenceforvridning". Hvem denne "harmonisering" kommer til at gå ud over, kan der ikke herske tvivl om, nemlig arbejderne.

Planer om fælles indkomspolitik (læs lønpolitik), skatte- og afgiftspolitik, en fælles europæisk arbejdsanvisning samt fælles socialpolitik findes alle i et såkaldt diskussionsoplæg, som EF-kommissionen i marts 1971 fremlagde for ministerrådet. Erfaringer siger, at sådanne oplæg mere end antyder EFs fremtidige politik på det pågældende område.

Af særlig interesse i dette oplæg er et afsnit om arbejdsformidling (deportation): "Brugen af datamaskiner vil i betydelig grad forøge ar-

bejdsanvisningens effektivitet og vil forøge kendskabet til EFs arbejdsstyrke, især med hensyn til placering og kvalifikationer; på den anden side kan det, at man tager datamaskiner i brug uddybe den nationale opdeling af det fælles arbejdsmarked, hvis der ikke i forvejen eksisterer et integreret netværk af datamaskiner på fællesskabsplan."

Markedssekretariatet har ikke fundet anledning til at oversætte og udgive EF-kommissionens oplæg, så VS har gjort det. Det er udkommet under titlen "Socialpolitik i EF".

Harmoniseringen vil også blive udstrakt til lovgivningen på arbejdsmarkedet. Hvilken retning denne harmonisering går i kan ses af den netop vedtagne tillidsmandslov i Vesttyskland, som forbyder tillidsmands politisk arbejde.

EF OG KLASSEKAMPEN

Lykkes det for den europæiske monopolkapital at opbygge et stærkt overnationalt statsapparat vil det medføre en alvorlig forskydning af styrkeforholdet mellem klasserne. Med et overnationalt statsapparat vil monopolkapitalen nemlig have gode muligheder for at centralisere og samordne sin kamp mod den nationalt og politisk splittede europæiske arbejderklasse. Og det vil derfor i mange år fremover forringe betingelserne for arbejderens aktuelle og langsigtede kamp.

En veludbygget EF-stat vil blive anvendt til forsøg på at bremse kampen for socialismen. Det integrerede politiapparat, der også vil blive skabt i EF, vil være langt mere effektivt i bekæmpelsen af arbejderklassen og de revolutionære partier og grupper.

En veludbygget og effektiv EF-stat vil også være et slagkraftigt instrument for monopolkapitalen under en revolutionær situation. Med et integreret politi- og militærapparat vil kapitalen lettere og hurtigere kunne koncentrere al sin magt mod arbejderne i det eller de lande, hvor revolutionen indledes.

KAN OPBYGNINGEN AF EF FORHINDRES ?

Men er arbejderklassen da overhovedet i stand til at hindre opbygningen af en stærk EF-stat? Arbejderklassen har jo ikke den politiske magt. Alligevel har arbejderklassen muligheder for at hindre opbygningen af EF.

Arbejderne inden for EF kan ved hjælp af strejkekampe bremse harmoniseringsbestrebelse. Arbejderne kan f.eks. sætte sig ud over de forsøg på at lave indkomstpøolitik (lønpøolitik), der vil komme i EF og bremse en del af den videre harmonisering. Og arbejderne udenfor EF kan hindre at deres lande tilsluttes EF, hvorved monopolkapitalens samordningsbestrebelse hæmmes.

Opbygningen af en integreret EF-stat er imidlertid ikke en uafvendelig udvikling. Der vil fortsat eksistere indre modsætninger inden for den europæiske monopolkapital. Et af udtrykkene for disse modsætninger er Frankrigs årelange modvilje mod visse dele af integrationen i EF, som skyldes fransk industris svage stilling i forhold til vesttysk industri. Det er derfor på ingen måde givet, at den europæiske monopolkapital er i stand til at gennemføre den integration, den ud fra sine klasseinteresser ønsker.

Men det er nødvendigt at skelne mellem monopolkapitalens internationale økonomiske og politiske integration. Den internationale økonomiske økonomiske integration er en lovmæssig udvikling, som ikke kan hindres. Det er derimod ikke på forhånd givet under hvilke statsformer den vesteuropæiske monopolkapitalisme vil udvikle sig. Holder man ikke denne skelnen helt klar risikerer man at falde i en af to grøfter. Enten opfattes dannelsen af EF som en uundgåelig nødvendighed fremkaldt af produktivkræfternes udvikling, hvorfor det er reaktionært at bekæmpe EF. Tværtimod, hævdes det, vil vi hurtigere nå socialismen desto hurtigere kapitalismen får lov til at udvikle sig. Dette synspunkt fører til en "vente-holdning". Vi skal vente til kapitalismen har udtømt sine udviklingsmuligheder. Eller også fører den manglende skelnen mellem politisk og økonomisk integration til at kampen mod tilslutning til EF sættes lig med kamp mod udenlandske monopulers indtrængning i Danmark. Og dette er illusorisk. Også selv om Danmark er uden for EF vil udenlandske monopoler (ofte i nært samarbejde med dansk kapital) dominere dansk økonomi. SF og DKP, som fører kampen mod EF som en kamp mod de udenlandske monopoler, opstiller et anti-monopolistisk og demokratisk - men stadig kapitalistisk - Danmark som alternativet til tilslutning til EF. Og dette er ensbetydende med at fremstille dansk kapital som værende bedre end udenlandsk kapital. I sidste instans fører dette standpunkt til klassesamarbejde med den del af dansk kapital, som befinder sig i en hård konkurrence med udenlandsk kapital.

EF OG DEN DANSKE ARBEJDERKLASSE

tilslutning til ef styrker dansk kapital

Kommer Danmark med i EF vil den danske kapital få del i den almindelige styrkelse af klasseherredømmet, som et veludbygget EF vil betyde for den europæiske monopolkapital. Aktuelt betyder det at kapitalen vil udnytte det ændrede styrkeforhold til at gå til angreb på danske arbejderes realløn og arbejdsforhold: international arbejdsformidling (deportation), forringelse af de sociale ordninger. Og som noget af det første vil kapitalen forsøge at slagte den automatiske dyrtidsregulering (der ganske vist ikke er ideel, men hvis bortfald kan medføre en forringelse af reallønnen, især for de dårligst lønnede arbejdere). Et angreb på dyrtidsreguleringen vil ske med EFs støtte, da lignende ordninger ikke findes i noget andet EF-land; det vil altså kunne ske som et led i harmoniseringen.

Men ikke kun arbejderklassen vil blive ramt ved en tilslutning til EF. Det vil også komme til at gå ud over andre grupper af lønafhengige. De vil også blive stillet over for angreb på reallønnen (slagtning af dyrtidsreguleringen) og forsøgene på at forringe de sociale ordninger (pensionsordninger etc.).

Den vigtigste konsekvens af en tilslutning til EF er dog, at det vil hæmme kampen for socialismen. Kapitalen vil frem for alt benytte sin styrkede position til at bekæmpe enhver socialistisk bevægelse.

arbejderklassen og staten

En tilslutning til EF vil intet principielt ændre i forholdet mellem arbejderklassen og staten. Men derimod vil den danske arbejderklasse komme til at stå overfor EF-staten i stedet for den danske stat. Staten er et redskab for den herskende klasse. Sådan er det udenfor EF og sådan er det indenfor EF. Og staten vil vedblive at være et redskab for kapitalen så længe samfundet er kapitalistisk. Arbejderklassen må under overgangen til socialismen opløse det borgerlige statapparat og opbygge sit eget.

Det er derfor direkte vildledende, når SF i sin valgavis forud for sidste folketingsvalg skriver: "Retten til at bestemme over danske anliggender skal ikke overlades til andre stater eller til kapitalistiske storkoncerner...". SF mener åbenbart, at det i dag er arbejderne, der bestemmer. På nogle af partiets plakater op til folketingsvalget stod følgende spørgsmål: "Dit folketing eller Fællesmarkedets?".

DKP kører samme linie som SF. I pjecen "her går grænsen" står der bl.a. "Ved at forblive uden for EEC fastholder vi retten til politisk, økonomisk og socialt selv at bestemme vort samfunds indhold, struktur og målsætning, og at lovgive over vore egne spørgsmål for vort eget folk."

Ved at anvende ord som "vi" og "vore" fremstår Danmark som et fællesskab, hvor alle har samme interesser (familien Danmark). Og herved tilsløres det, at Danmark er et kapitalistisk samfund og er delt op i klasser, der modsatte, uforenelige interesser.

Det er ikke overraskende, at SF og DKP argumenterer på denne måde. Det er nemlig en naturlig konsekvens af deres reformisme. Begge mener nemlig, at en fredelig parlamentarisk overgang til socialismen er mulig. D.V.S. de mener, at arbejderklassen allerede under kapitalismen kan overtage statsapparatet og bruge det mod kapitalen. At statsapparatet med andre ord ikke er et redskab for den herskende klasse, men er et neutralt redskab, der kan bruges af alle klasser. DKP siger det ligeud i sin 1.maj-appel: "i stedet for storkapitalens dominans i et Fællesmarke-Danmark skal arbejderklassens medbestemmelse og magt over Danmark sikres", (vor understregning). På denne måde er SF og DKP med til at udbrede den borgerlige ideologi i arbejderklassen.

Arbejderne har aldrig haft, har ikke og kan så længe Danmark er kapitalistisk heller aldrig få nogen væsentlig magt eller "medbestemmelse" over staten. De kan tilkæmpe sig indrømmelser af staten og kapitalisterne. Men det er noget ganske andet.

arbejderklassen og den nationale selvbestemmelse

Parolen "Nej til EF - ja til national selvbestemmelse" er derfor også forkert. Først og fremmest er kampen mod EF på temaet om national selvbestemmelse kommer det uvægerligt til at fremstå som om der findes en national interesse i at holde Danmark uden for EF. Og derved tilsløres det (bevidst eller ubevidst) at JA eller NEJ til EF er et spørgsmål om klasseinteresser.

Parolen er endvidere forkert fordi det gælder for alle lande, at den "nationale selvbestemmelsesret" kun er den herskende klasses selvbestemmelse. Og man kan ikke påtvinge den herskende klasse en selvbestemmelse, den ikke selv ønsker. Den danske kapital har allerede afgivet en stor del af sin selvbestemmelse gennem medlemskabet af NATO og den frivillige tilpasning af dansk udenrigspolitik til de kapitalistiske stormagters ønsker. Og kommer Danmark ikke med i EF i denne omgang, vil den danske kapital opgive mere af sin selvbestemmelse gennem en løsere tilknytning til EF i form af en associeringsordning og andre aftaler af mere direkte politisk karakter. Men det vil ske uden at kapitalen opnår den styrkelse af sin stilling, som et fuldt medlemskab af EF vil medføre. Og det er det, kampen drejer sig om.

Visse dele af den danske kapitalistklasse er imod EF. Det drejer sig om de små kapitalister, der i EF vil blive stillet svagere i konkurrencen med de store monopoler og derfor helst vil holde sig uden for. Disse små kapitalister er en del af den herskende klasse og har derfor virkelig del i den nationale selvbestemmelse. Det er deres interesse, der udtrykkes i parolen "Mod EF - for national selvbestemmelse". De,

der opfordrer arbejderne til at gå imod EF under denne parole, prøver således at få arbejderne til at støtte en del af kapitalisterne (de små) mod en anden del (de store). Altså klassesamarbejde.

danmark uden for ef

Lykkes det at holde Danmark uden for EF i denne omgang er det ikke ensbetydende med at arbejderklassen og andre lønafhengige grupper har sikret sig stabile vilkår. For det første vil den danske kapital stadig stå overfor en truende økonomisk krise med faldende profitrate, faldende investeringer, voksende arbejdsløshed o.s.v., som nødvendiggør forskellige indgreb. Kapitalen vil fortsat forsøge at løse sine problemer ved at presse arbejdstempoet op og forringe reallønnen. For det andet vil kapitalen ikke opgive at komme ind i EF. Den vil sammen med regering og folketing indlede en tilpasning på alle områder til det, der gælder i EF (af "konkurrencehensyn"), og på et senere tidspunkt atter rejse spørgsmålet om fuldt medlemskab - og det vil blandt andet ske med den begrundelse, at det må gælde om at få indflydelse på beslutningerne i Bruxelles, der uanset medlemskab eller ej vil påvirke Danmarks situation.

Al tale om et fredeligt og stabilt Danmark uden for EF, som SF og DKP fører deres kampanjer på, er derfor vildledende og vil i længden svække arbejderklassens og andre lønafhengiges modstandskraft - nemlig ved at svække deres politiske og ideologiske forståelse af kampens reelle indhold.

Et nej til EF beskytter således ikke mod arbejdsløshed, fabrikslukninger, øget arbejdstempo, deportation af arbejdskraft o.s.v. Overfor kapitalens forestående offensiv hjælper kun ét: udviklingen af arbejderklassens kampevne gennem øget politisk bevidsthed og udviklingen af effektive kamp- og organisationsformer. Heri må indgå et internationalt aktionsfællesskab.

KAMPEN MOD TILSLUTNING TIL EF

et nej er ikke nok

Arbejderklassen og andre lønafhengige står over for en stærk blok af danske EF-tilhængere: storkapitalen, en stor del af statens embedsmænd, bønderne og de fire store partier. De råder over den politiske og økonomiske magt, de kontrollerer massemedierne, de råder over et magtmiddel, som truslen om kapitalflugt, virksomhedsnedlæggelse, skatteforhøjelser og meget andet i tilfælde af et nej-flertal,

Disse grupper vil have Danmark ind i EF for at styrke deres stilling overfor arbejderklassen. Lykkes det ikke i denne omgang, vil de arbejde for inddirekte tilpasning, og de vil forsøge at skabe tilslutning til EF ved at hævde, at den økonomiske krise skyldes nej'et.

Hvis EF-modstanderne udelukkende koncentrerer sig om at holde Danmark uden for EF ved hjælp af stemmesedlen, hvor den politiske motivering er underordnet, vil modstanderne stå forsvarsløse overfor tilhængerblokkens politiske og økonomiske magt efter folkeafstemningen.

socialistisk kamp mod ef

Kun en politisk bevidst og velorganiseret anti-EF bevægelse, der kender den økonomiske og politiske baggrund for EF, d.v.s. gør sig klart hvem EF-tilhængerne er og hvorfor de ønsker Danmark ind i EF, og som forstår tilhængerens taktik og kan afsløre dem og advare og forberede modstanderne på de kommende angreb fra tilhængerens side også efter et nej-flertal, har i længden den tilstrækkelige styrke til at fastholde arbejderklassens og de andre lønafhængiges modstandskraft overfor tilhængerens voksende politiske, ideologiske og økonomiske pression.

I en sådan slagkraftig anti-EF bevægelse må arbejderklassens og dens interesser være ledende, idet arbejderklassen er den mest konsekvente modstander af EF ud fra sin placering i produktionen og i samfundet som helhed. Da arbejderklassens interesser står uløseligt i modsætning til kapitalistklassens vil arbejderklassen have mulighed for at være den mest udholdende og konsekvente modstander af EF.

Det er tilhængerens håb at modstanden mod EF holder sig indenfor det borgerlige demokratis rammer, d.v.s. folketingets beslutninger og stemmesedlen. Lykkes det, har modstanderne afvæbnet sig på længere sigt. Begrænses modstanden til selve stemmeafgivningen, drages arbejderne og andre modstandere ikke ind i en organiseret modstand og kamp, der har politiserende muligheder, men afgiver isoleret, hver for sig, deres kryds.

Stemmeafgivning ved folkeafstemninger og folketingsvalg giver ikke arbejderklassen mulighed for at udtrykke sin virkelige styrke i modstanden mod tilslutning til EF. Akcepterer modstanderne det borgerlige demokratis spilleregler har de afvæbnet sig selv overfor folketingets og regeringens lovgivningsarbejde, der vil betyde inddirekte tilpasning til EF og dermed angreb på arbejderklassens interesser. Modstanderne har ligeledes afvæbnet sig overfor en situation, hvor der opnås et ja-flertal, som især har sin basis i småborgerskabet og mellemlagene udenfor arbejderklassen.

VS vil derfor understrege, at målet for en slagkraftig EF-modstand må være:

1) At den har basis i arbejderklassen som den mest konsekvente og slagkraftige modstander. Der må lægges afgørende vægt på dannelse af anti-EF komiteer på arbejdspladser og i fagforeninger. Og eksisterende EF-komiteer må rette deres agitation mod arbejdspladserne og til arbejderne, og ikke til de "anonyme" vælgere.

2) At modstanden styrkes og markerer sin slagkraft gennem masse møder, demonstrationer, aktioner og lignende. Det har dels aktiviserende og politiserende effekt indenfor arbejderklassen og mellemlagene, og markerer dels en modstand og en trussel overfor tilhængerne, som rækker ud over folkeafstemningen og det borgerlige demokrati.

3) At modstanden ikke indskrænker sig til nej'et den 2. oktober, men forbereder sig politisk og organisatorisk på: a) inddirekte tilpasning gennem angreb på arbejderklassens interesser (ved politiske strejker o.l.) b) fornyede forsøg på dansk tilslutning til EF.

Når VS i dag opfordrer til at stemme nej er det ud fra en erkendelse af arbejderklassens svage politisk-organisatoriske styrke. I første omgang er arbejderne defensivt nødt til at benytte sig af det borgerlige demokratis spilleregler.

Overfor kapitalistklassens og statens krav om indtræden i EF var arbejderklassens mest slagkraftige svar den politiske massestrejke overfor staten for at tvinge den til at trække medlemsansøgningen tilbage. Der ved kunne arbejderne udnytte den virkelige magt de har i kraft af deres placering i produktionen. VS vil dog ikke opfordre hertil fordi arbejderklassen endnu ikke er forberedt på at udnytte dette kampmiddel. Men VS vil forklare de forskellige kampformers betydning og deres politisk-organisatoriske forudsætninger. VS vil samtidig i hver ny situation nøje vurdere styrkeforholdet og arbejde for kampformer, der rækker ud over det borgerlige demokrati og samtidig muliggør massemobilisering og dermed en reel trussel mod EF-tilhængerne.

VS OG KAMPEN MOD EF

VS deltager i kampen mod EF på linie med en række andre organisationer, partier, fagforeninger o.s.v. - uden at skjule sit socialistiske grundlag. VS arbejder i praksis for at modstanden mod EF bygger på en politisk forståelse, som er skitseret i denne pjece. Et socialistisk standpunkt giver den mest konsekvente og forståelige forklaring på hvorfor, der skal stemmes nej - ikke ud fra tågede kulturelle og nationale argumenter, men ud fra arbejderklassens aktuelle og langsigtede interesser.

VS vil i praksis arbejde for at der udvikles en politisk bevidst, velorganiseret og kampberedt modstand mod EF og vil derfor kritisere de organisationer og enkeltpersoner, der på trods af deres aktuelle nej på længere sigt kommer til at hæmme og svække udviklingen af en slagkraftig modstand ved at bevæge sig indenfor det borgerlige demokratis rammer.

Den nuværende organisering af EF-modstanden i lokalkomiteer landet over er endnu domineret af reformistisk og nationalistisk politik og ideologi. Det vil føre til kriser og opløsning på længere sigt, hvis man ikke bevæger sig ud over dette grundlag og forbereder sig på situationen efter folkeafstemningen. Arbejderklassen og dens organisationer må frigøre sig fra enhver underordning under borgerlig ideologi og politik - og så selv om det betyder et brud med borgerlige og reformistiske grupper.

VS er flere steder gået ind i tværpolitiske lokalkomiteer for at få kontakt med arbejdere og progressive fra andre lønafhengige grupper med det formål at vinde EF-modstanderne for en politisk og organiseret slagkraftig anti-EF politik, der kan videreføre kampen mod EF efter folkeafstemningen uanset dens udfald.

VS's praksis i forhold til EF koncentrerer sig om selvstændig agitation og propaganda, der forklarer EF og kampen imod tilslutning hertil ud fra et socialistisk grundlag. Denne agitations- og propagandavirksomhed rettes direkte til arbejdspladserne som et led i VS's generelle politiske arbejde i arbejderklassen.

I dag, hvor borgerlige nationalister og reformister dominerer hovedparten af lokalkomiteerne og umuliggør en politisk slagkraftig, socialistisk agitation og propaganda herfra, vil VS samtidig med at partiet deltager i komiteerne arbejde for dannelsen af enhedsfronter mod EF på socialistisk grundlag. En socialistisk anti-EF bevægelse må bygge på tre principper:

- 1) Kampen føres især mod dannelsen af EF-staten.
- 2) Kampen føres ud fra den internationale arbejderklassens interesser.
- 3) EF hæmmer kampen for socialismen.

En sådan enhedsfront på socialistisk grundlag er bl. a. Informationskontoret mod EF, hvor flere forskellige grupper arbejder sammen. Adressen er: Dronningensgade 14, 1420 København K.

SAMMENFATNING

Uanset om Danmark kommer ind i EF eller ej vil VS naturligvis fortsætte det politiske arbejde, som er partiets hovedopgave:

- 1) Udbrede forståelsen og forberede kampen for socialismen
- 2) Forberede arbejderklassen på kommende angreb fra kapitalistklassen, som vil komme uanset om vi er inden for eller uden for EF. Kapitalens angreb vil tage form af arbejdsløshed, fabrikslukninger, real-lønsforringelser, opskruet arbejdstempo o.s.v.
- 3) Og som den absolutte hovedopgave: gennem dette arbejde at udvikle et revolutionært parti.

Kommer vi ind i EF er kampen selvfølgelig ikke tabt - også her må arbejderklassen kæmpe for sine interesser, organisere sig o.s.v. Og arbejderklassens virkelige styrke overfor kapitalen - såvel indenfor som udenfor EF - afhænger i sidste instans af dens organisering, politiske bevidsthed og kamperfaring. Dette bestemmer også VS's politiske arbejde i dag: at holde Danmark uden for EF er kun en rent defensiv handling, som tjener til at opretholde det eksisterende styrkeforhold mellem klasserne. Et virkeligt forsvar for arbejderklassens interesser kræver en politisk og organisatorisk styrkelse af arbejderklassen.

Den europæiske monopolkapital vil fortsætte sin udbytning og undertrykkelse af arbejderne hvad enten det lykkes den at opbygge en stærk EF-stat eller ej. Kampen mod dansk, norsk og engelsk tilslutning til EF er et forsøg på at svække EF-staten og derved forsvare arbejderklassens kampvilkår.

Kampen mod EF vil fortsætte så længe Vesteuropa er kapitalistisk. Kampen mod EF må derfor føres som en uadskillelig del af kampen for socialismen.

Relevant litteratur:

- 1) en pjece om FÆLLESMARKEDET. EEC- et barn af borgerskabet, forlaget Demos, 54 sider.
- 2) Vardøger, nr.4, 1971, 192 sider.
- 3) Zenit, nr.21, 64 sider.
- 4) EEC' opbygning, Socialistisk Informationskontor mod EF, 12 sider.
- 5) Socialpolitik i EF. Myter eller realiteter?, VS-Århus, 74 sider.

klip

-
- Jeg vil gerne abonnere på VS-Bulletin, 35.kr./årligt (24 nr.)
 - Jeg vil gerne have tilsendt VS' nye program.
 - Jeg vil gerne have tilsendt yderligere materiale om EF.
 - Jeg vil gerne indmeldes i VS.

Navn:.....

Stilling/arbejdsplads:.....

.....

Adresse:.....

Postnummer/by:.....

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk